

UZASADNIENIE

Powódka B. K. wniosła o zobowiązanie pozwanej K. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) w S. do wydania prawidłowego świadectwa pracy potwierdzającego zatrudnienie powódki u pozwanej w okresie od 8 października 2013 roku do 6 marca 2015 roku zaznaczeniem, że stosunek pracy ustał w wyniku oświadczenia pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy (art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy) i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając powództwo podała, że była zatrudniona u pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W dniu 5 marca 2015 roku pozwana próbowała wręczyć jej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie "dyscyplinarnym", jednak nie doszło do skutecznego złożenia tego oświadczenia. W dniu 6 marca 2015 roku złożyła pozwanej własne oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, które pozwana przyjęła. W związku z tym skierowała do pozwanej pismo o wydanie właściwego świadectwa pracy, jednak pisma tego pozwana nie podjęła. Wystąpiła również do Państwowej Inspekcji Pracy o pomoc w rozstrzygnięciu problemu, jednak bezskutecznie. Wskazała, że pozwana złośliwie i bezprawnie odmawia wydania jej właściwego świadectwa pracy.

Pozwana K. G. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie

od powódki na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana podała, że w związku z rozwiązaniem stosunku pracy wysłała powódce świadectwo pracy w dniu 19 marca 2015r. i świadectwo to zostało doręczone powódce 20 marca 2015r. Tak więc świadectwo pracy zostało powódce wydane i doręczone. Podniosła, że jeżeli powódka nie zgadzała się z treścią tego świadectwa mogła postąpić zgodnie z trybem określonym w art. 97 k.p., tj. w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa, a w razie nieuwzględnienia wniosku mogła w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy wystąpić z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Wskazała, że termin ten jest terminem prawa materialnego i sąd pracy oddala powództwo, gdy pozew został wniesiony po upływie terminów określonych w tym przepisie, jeżeli ich nie przywrócono. W tej sytuacji przedmiotowe powództwo powinno zostać oddalone, ponieważ zostało wniesione po upływie tych terminów.

Nadto pozwana podała, że kwestionuje także, aby zaistniała podana przez powódkę przyczyna rozwiązania umowy o pracę z winy pracodawcy. Nadmienila, że Sąd Rejonowy w Łomży w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 października 2015r. w sprawie o odszkodowanie sygn. akt IVP 90/15 wskazał, że nie badał zasadności wskazanej przez powódkę przyczyny rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 55§1¹ k.p. Sąd w tej sprawie nie był uprawniony do badania czy wskazane w oświadczeniu powódki z 6 marca 2015r. przyczyny uzasadniały rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55§1¹ k.p., ponieważ powódka nie domagała się w tej sprawie zasądzenia odszkodowania przewidzianego w tym artykule.

Na rozprawie 16 czerwca 2016r. powódka doprecyzowała powództwo wnosząc

o sprostowanie świadectwa pracy w punkcie dotyczącym okresu zatrudnienia i

w punkcie dotyczącym podstawy prawnej rozwiązania umowy o pracę z rozwiązania

umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę z winy pracownika - art. 52 § 1

pkt. 1 k.p. na rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika z

winy pracodawcy - art. 55§1¹ k.p.. Wskazała, że w piśmie skierowanym do pozwanej 26 listopada 2015 r. żądała wydania prawidłowego świadectwa pracy, co jej zdaniem, jest jednoznaczne z żądaniem sprostowania doręczonego jej świadectwa pracy, ponieważ w tym piśmie wskazała w jakim zakresie żąda sprostowania tego świadectwa. Podała także, że w jej ocenie nie doszło do uchybienia przez nią terminów wskazanych w art. 97 k.p., jednakże gdyby Sąd nie podzielił tego stanowiska - to wnosi o przywrócenie terminu z art. 97 §2¹ k.p. Podała, że oczekiwała na zakończenie sprawy IVP 90/15, a po jej zakończeniu, chcąc uniknąć sprawy sądowej, zwróciła się do Państwowej Inspekcji Pracy i po otrzymaniu odpowiedzi, złożyła przedmiotowy pozew.

Pozwana **K. G. wniosła o oddalenie** powództwa podnosząc, że powódka złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę 6 marca 2015r., otrzymała świadectwo pracy 20 marca 2015r. Skoro nie zgadzała się z treścią doręczonego jej świadectwa pracy, winna wystąpić o jego sprostowanie w terminie wskazanym w pouczeniu. Powódka w terminie wskazanym w art. 97 §2¹ k.p. nie wystąpiła zaś o sprostowanie świadectwa pracy, uczyniła to dopiero na rozprawie 16 czerwca 2016r. Pozwana podniosła, że gdyby nawet uznać, że pismo z 25 listopada 2015r. jest wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy, to zostało ono złożone z uchybieniem terminu z art. 97 §2¹ k.p. i nie zawiera też wniosku o przywrócenie tego terminu. Podniosła, że przedmiotowe powództwo dotyczy wydania świadectwa pracy, a nie sprostowania wydanego powódce świadectwa pracy.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Powódka B. K. była zatrudniona u pozwanej najpierw na podstawie umowy o pracę na okres próbny od 08.10.2013r. do 07.11.2013r., następnie na czas określony od 08.11.2013r. do 30.11.2014r., a od 01.12.2014r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony (dowód: umowy o pracę – k.2, 10 i 11 części B akt osobowych). W okresie od 14.02.2015r. do 02.03.2015r. powódka była nieobecna w pracy z powodu choroby. Tego samego dnia pozwana wysłała listem poleconym na adres powódki oświadczenie z dnia 05.03.2015r. o rozwiązaniu z dniem 05.03.2015r. umowy o pracę bez wypowiedzenia, w którym podała, że przyczyną rozwiązania umowy o pracę jest ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych cyt.: „działanie na szkodę pracodawcy polegające na przewłaszczeniu informacji objętych tajemnicą handlową, wykasowanie bazy danych, co spowodować mogło poważne straty i ryzyko wykorzystywania informacji handlowej do działalności konkurencyjnej, co w spełnieniu roszczeń tego warunku nie wyklucza roszczeń odszkodowawczych. Stanowi to zupełną utratę zaufania do wykonywania pracy” (dowód: oświadczenie z dnia 05.03.2015r. część B akt osobowych powódki).

W dniu 6 marca 2015r. powódka doręczyła pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 55§1¹k.p. z powodu ciężkiego naruszenia przez pozwaną podstawowych obowiązków pracodawcy polegających na nie przeniesieniu powódki do innej pracy lub zwolnienie jej na czas niezbędny z obowiązków świadczenia pracy z powodu ciąży, o której pozwana była poinformowana (dowód: oświadczenie z dnia 06.03.2015r.- część B akt osobowych powódki). W dniu 13 marca 2015r. powódka odebrała przesyłkę poleconą zawierającą oświadczenie pozwanej z 5 marca 2015r. o rozwiązaniu z dniem 5 marca 2015r. umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez powódkę podstawowych obowiązków pracowniczych- art. 52 §1 pkt.1 k.p. (dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki poleconej pokwitowane przez powódkę – część B akt osobowych powódki). 19 marca 2015r. pozwana wysłała do pozwanej świadectwo pracy, w którym podała, że powódka była zatrudniona w okresie od 8 października 2013 roku do 6 marca 2015 roku i że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy na podstawie art. 52 § 1 pkt. 1 k.p. Świadectwo to zostało doręczone powódce 20 marca 2015r. (dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki poleconej pokwitowane przez M. K. – część C akt osobowych powódki).

W dniu 24 marca 2015r. powódka wniosła do tut. Sądu pozew o zasądzenie od pozwanej K. G. kwoty 875 złotych tytułem odszkodowania za rozwiązanie łączącej strony umowy o pracę przez pozwaną bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 52§1 pkt.1 k.p. z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie.

Uzasadniając to powództwo wskazała, iż nie zgadza się z podaną przez pozwaną przyczyną rozwiązania umowy o pracę, a nadto że 6 marca 2015r. złożyła pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania

okresu wypowiedzenia w trybie art. 55 §1¹k.p. i z tą datą skutecznie rozwiązała łączącą ją z pozwaną umowę o pracę . Podniosła ,że wobec tego oświadczenie pozwanej doręczone jej w dniu 13 marca 2015r. jest więc bezskuteczne i dlatego jej żądanie jest uzasadnione(dowód: pozew w sprawie IVP 90/15). Wyrokiem z 12 października 2015r. powództwo to zostało oddalone , albowiem powódka domagała się zasądzenia odszkodowania w wysokości 875 zł na podstawie art. 56 k.p ., albowiem łącząca strony umowa o pracę została skutecznie rozwiązana przez powódkę 6 marca 2015r. w trybie art. 55 § 1¹ k.p. Wyrok ten uprawomocnił się 21 listopada 2015r.(dowód: wyrok w sprawie IVP 90/15).

W dniu 26 listopada 2015r. powódka wysłała do pozwanej pismo z 25 listopada 2015r., w którym zwróciła się do pozwanej o wydanie jej prawidłowego świadectwa pracy uwzględniającego rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p. Pismo to nie zostało odebrane przez pozwaną , pomimo dwukrotnego awizowania i zostało zwrócone powódcie 15 grudnia 2016r. (dowód: k. 7).

Pismem z 23 stycznia 2016r. powódka zwróciła się do Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowego Inspektoratu Pracy w B. o zobowiązanie pozwanej do wystawienia i doręczenia jej świadectwa pracy za okres 1 grudnia 2014r. do 6 marca 2015r. ze wskazaniem ,że podstawą ustania stosunku pracy było oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy na podstawie art. 55 §1¹k.p. (dowód: k. 5).

Pismem z 25 lutego 2016r. Inspektor Pracy poinformował powódkę, że przeprowadził kontrolę w firmie pozwanej i stwierdził, że pozwana wysłała powódcie 19 marca 2015r. przesyłką pocztową świadectwo pracy i zgodnie z pouczeniem, w przypadku gdy świadectwo pracy zawiera błędne informacje (w tym błędną podstawę prawną rozwiązania stosunku pracy) – pracownikom może w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa wystąpić do pracodawcy o jego sprostowanie, w razie nieuwzględnienia wniosku –przysługuje pracownikowi prawo wystąpienia do sądu z żądaniem sprostowania świadectwa pracy. Podał, że inspektor pracy nie jest uprawnionym organem do nakazania pracodawcy sprostowania wydanego już świadectwa pracy(dowód: k. 4-4v).

W dniu 31 marca 2016r. powódka wniosła do tut. Sądu przedmiotowe powództwo (dowód: datownik na kopercie k. 8).

Powództwo podlega oddaleniu.

Wydanie pracownikowi świadectwa pracy jest podstawowym obowiązkiem każdego pracodawcy – art. 97 §1 kp.

Doręczenie świadectwa pracy winno nastąpić niezwłocznie , nie później niż w terminie 7 dni od daty ustania stosunku pracy. Doręczenie świadectwa pracy uważa się za dokonane w chwili doręczenia pracownikowi świadectwa pracy osobiście lub przesyłką pocztową w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią , choćby odmówił zapoznania się z nim (art. 61kc w zw z art. 300kp).

Pracownik, który nie zgadza się z treścią świadectwa pracy w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa, może wystąpić do pracodawcy o jego sprostowanie, a w przypadku odmowy sprostowania wystąpić, w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia o odmowie sprostowania, do sądu o jego sprostowanie. Może on także wystąpić do sądu pracy po bezskutecznym upływie terminu przeznaczonym na odpowiedź pracodawcy (art. 97 § 2¹ k.p.). Jeżeli pracownik nie dokonał – bez swojej winy – w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 2¹ sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu(art. 265. § 1k.p.) . Zgodnie z k.p. wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu.

Sąd pracy, rozpatrując powództwo pracownika o sprostowanie świadectwa pracy, bada, czy pracownik dochował zarówno terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy, jak i czy dochował terminu do wystąpienia z powództwem przeciwko pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy.

Powódka B. K. otrzymała od pozwanej świadectwo pracy **20 marca 2015r.**(bezsporne). Świadectwo to zawiera prawidłowe pouczenie o sposobie i terminie wystąpienia o jego sprostowanie(dowód: świadectwo pracy – część C akt osobowych powódki).

Powódka wysłała wniosek do pozwanej o sprostowanie tego świadectwa pracy dopiero w dniu **26 listopada 2015r.** (dowód: data stempla pocztowego na kopercie zawierającej wniosek o sprostowanie świadectwa pracy k. 7). Ta korespondencja nie została odebrana przez pozwaną (po dwukrotnej awizacji) i została zwrócona powódce w dniu 15 grudnia 2015 roku. Powódka zatem od daty otrzymania zwrotu tej korespondencji miała 7 dni na wystąpienie do sądu pracy o sprostowanie świadectwa pracy. Powódka wniosła zaś przedmiotowy pozew dopiero w dniu **31 marca 2016r.** , czyli ze znacznym uchybieniem terminu wskazanego w art. 97 §2¹ k.p. Pozew nie zawierał wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia pozwu o sprostowanie świadectwa pracy. Powódka wniosek o przywrócenie terminu złożyła dopiero na rozprawie **16 czerwca 2016r.** , wskazując że oczekiwała na zakończenie sprawy IVP 90/15 , albowiem uważała ,że sąd musi rozstrzygnąć w jaki trybie i kody doszło do rozwiązania umowy o pracę, a następnie po jej zakończeniu wysłała do pozwanej wniosek o wydanie świadectwa pracy zawierającego właściwą podstawę rozwiązania umowy o pracę - na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. Podana także ,że po otrzymaniu zwrotu tej korespondencji ,nie chcąc wszczynać sprawy sądowej, zwróciła się do Państwowej Inspekcji Pracy o interwencję polegającą na zobowiązaniu pozwanej do wydania jej świadectwa pracy o właściwej treści w zakresie trybu rozwiązania stosunku pracy.

Zatem powyżej ustalony stan faktyczny dowodzi ,iż powódka znacznie uchybiła terminowi z art. 97 §2¹ k.p.z własnej winy , a wniosek o jego przywrócenie także złożyła z uchybieniem terminu z art. 265 § 1 k.p.

Powódka miała bowiem wiedzę w jaki sposób i w jakich terminach ma prawo żądać od pracodawcy sprostowania świadectwa pracy i w jakim terminie może wnieść pozew do sądu , w przypadku odmowy jego sprostowania. Powódka po odebraniu świadectwa pracy (20 marca 2015r) nie złożyła wniosku do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy . Nie wniosła także do sądu pracy pozwu o sprostowanie świadectwa pracy . 24 marca 2016r. wniosła zaś pozew o odszkodowanie na podstawie art. 56 k.p. za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 §1 pkt. 1 k.p. twierdząc ,że wskazane przyczyny rozwiązania umowy są bezzasadne oraz ,że to ona pierwsza rozwiązała umowę w dniu 6 marca 2015r. w trybie art. 55 § 1¹ k.p. Proces ten został prawomocnie zakończony 21 listopada 2015r. wyrokiem oddalającym jej powództwo

Zdaniem Sądu, można uznać za usprawiedliwione zachowanie powódki w okresie od otrzymania świadectwa pracy(20 marca 2015r.) do daty prawomocnego zakończenia sprawy IVP 90/15 (21 listopada 2015r.), ponieważ powódka nie złożyła wniosku o sprostowanie świadectwa pracy , będąc przekonaną, że sąd pracy w sprawie IVP 90/15 rozstrzygnie w jakiej dacie i w jakim faktycznie trybie doszło do rozwiązania stosunku i że po zakończeniu tej sprawy wówczas pozwana będzie zobowiązana do wydania jej sprostowanego świadectwa pracy. Zatem stwierdzić należy, że powódka wysyłając do pozwanej 25 listopada 2015r.pismo o wydanie prawidłowego świadectwa pracy - zachowała 7 dniowy termin do wystąpienia do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy.

Jednakże , powódka nie zachowała terminu do wystąpienia do sądu pracy z pozvem o sprostowanie świadectwa pracy. W sytuacji, gdy korespondencja wysłana przez powódkę do pozwanej 25 listopada 2015r. została zwrócona powódce 15 grudnia 2016r., to od tej daty rozpoczął bieg 7 dniowy termin do wniesienia przez powódkę pozwu do sądu pracy o sprostowanie świadectwa pracy. Powódka miała więc termin do 22 grudnia 2015r.) na złożenie pozwu do sądu pracy o sprostowanie świadectwa pracy. Powódka tego zaś nie uczyniła. 23 stycznia 2016r. złożyła zaś skargę na pozwaną do Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowego Inspektoratu Pracy w B., na którą otrzymała odpowiedź 25 lutego 2016r. Przedmiotowy pozew wniosła zaś dopiero 31 marca 2016r. Wniosek o przywrócenie terminu złożyła dopiero 16 czerwca 2016r. Zatem powódka uchybiła terminowi do złożenia pozwu do sądu o sprostowanie świadectwa pracy wskazanego w art. 97 §2¹ k.p. bez żadnej usprawiedliwionej przyczyny. Powódka , jak sama podała, „ chcąc uniknąć sprawy sądowej” najpierw zwróciła się do PIP o interwencję, a dopiero po otrzymaniu odpowiedzi z PIP, wniosła pozew do sądu. W ocenie Sądu, nie jest to więc okoliczność , która mogłaby usprawiedliwić uchybienie przez

powódkę terminu z art. 97 § 2¹ k.p. Wskazać należy, iż nawet po otrzymaniu odpowiedzi z PIP, powódka nie wniosła pozwu w terminie 7 dni, lecz dopiero po upływie ponad miesiąca.

Powódka zatem znacznie przekroczyła termin do wniesienia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy. Znaczne przekroczenie siedmiodniowego terminu mogą usprawiedliwiać tylko szczególne okoliczności trwające przez cały czas opóźnienia. Przywrócenie terminu w takiej sytuacji wymagałoby od powódki przedstawienia szczególnych okoliczności, które ponadto powinny trwać nieprzerwanie od dnia, w którym upłynął termin do wniesienia pozwu o sprostowanie świadectwa pracy (czyli od 22 grudnia 2015r. do 31 marca 2016r.). Powódka nie przedstawiła takich okoliczności i dlatego powództwo jako wniesione po upływie terminu z art. 97 § 2¹ k.p., którego powódce nie przywrócono - podlegało oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., ustalając ich wysokość na podstawie § 9 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 5 listopada 2016r. poz. 1804).